

[Hækkerup.]

Hjælpekassehjælp stiger og falder, efter som Mulighederne indenfor Erhvervslivet er. Under Behandlingen af Forslaget om Tilskud til Hjælpekasserne for indeværende Aar fra Arbejdsløshedsfonden, fremhævede jeg, at Ringsted Kommunes Udgifter til Hjælpekassen i indeværende Aar bliver det tredobbelte af, hvad det var i Fjor. Jeg talte forleden med Formanden for Hjælpekassen i Ringsted, der er en konservativ Mand, og han udtalte da: Vi har brugt overmaade mange Penge til Hjælpekassen i Aar i Sammenligning med tidligere, men vi har ikke brugt en Øre for meget; vi har været smaa-lige til det yderste, har kun givet lige, hvad der var nødvendigt. Og han tilføjede: Det Lovforslag, som nu er forelagt i Rigsdagen, er jo i Virkeligheden et ganske umuligt Forslag; det er et Forslag, som er lavet ved et Skrivebord, og som ikke tager Hensyn til de praktiske Forhold, til det virkelige Liv. Man maa vel erindre, at naar Talen er om Hjælpekassehjælp, saa drejer det sig ikke om døde Tal, men om levende Mennesker. Naar en Familie staar og mangler det nødvendigste, vil det være umuligt at administrere efter denne Lov paa en saadan Maade, at man kan holde værdige trængende borte fra Fattigvæsenet.

Denne Bedømmelse af Forholdene i Øjeblikket og den skarpe Fordømmelse af Lovforslaget, som saaledes blev udtalt af denne konservative Mand, kan jeg ganske slutte mig til, og jeg er personligt overbevist om, at hvis den højtærede Minister selv sad i Bestyrelsen for en Hjælpekasse, selv havde de trængende foran sig og skulde bedømme deres Trang, vilde han udtale sig ganske som den konservative Hjælpekassemand og den socialdemokratiske Byraadsformand i Ringsted udtaler sig om dette Spørgsmaal. Man maa jo, naar man staar overfor trængende Mennesker, ogsaa tage menneskelige Hensyn. Man maa altid i alt Fald i nogen Grad forsøge at sætte sig i de trængendes Sted; det er jo Menneskeskæbner, det gælder.

Dette Forslag er derfor af en saadan Art, at jeg til det sidste vil vægre mig ved at tro, at det kan blive gennemført i den foreliggende Skikkelse. Vel ved jeg, at Lovforslaget er i fuld Overensstemmelse med og en Videreførelse af den Nedskæringspolitik, som paa saa mange andre Omraader er blevet gennemført i Løbet af de to sidste Rigsdagssamlinger. Men man kan ogsaa være saa ivrig i Tjenesten, at man skyder over Maalet — Livet skal jo leves ogsaa af de erhvervsløse — og som Helhed vil der ikke blive noget at spare ved denne Lov.

Man kan opnaa, at nogle Udgiftsposter paa Kommunernes Regnskaber bliver flyttet fra Hjælpekassekontoen over til Fattigvæsenets Konto, men man opnaar ingen Besparelser; man opnaar kun at berede Modtagerne en Ydmygelse og i mange Tilfælde at ødelægge deres Karakter. Jeg ved særdeles vel, at man fra konservativ Side har fremsat Krav, som dette Forslag er Udtryk for. Jeg saa da ogsaa, at et af de Blade, som det ærede Medlem Hr. Fraenkel forleden betegnede som et storkapitalistisk Foretagende, der spekulerer i konservativ Politik, straks efter Forslagets Fremsættelse udtalte sin Tilfredshed med dets Fremkomst og haabede paa dets Gennemførelse. Paa lignende Maade har andre konservative og Venstreblade udtalt sig, og det undrer mig for saa vidt, saa meget mere som disse Blade dog ellers paa andre Aarstider synes at have nogen Forstaaelse af, hvor daarligt det staar til mange Steder i Samfundet. Jeg vil saaledes minde om, at de samme Blade og ikke mindst de storkapitalistiske Spekulationsforetagender i København ved Juletid har en ganske anden Opfattelse af Nøden og Trangen indenfor de smaa Hjem. Fra den 1. til den 25. December svømmer disse Blade over af Sentimentalitet over den Nød og Trang, der er til Stede; saa spekulerer de nemlig i Julestemningen, og saa laver de en vis Konkurrence i Julevelgørenhed. Man kan daglig i disse Blade læse velskrevne Artikler og rørende Eksempler paa den Nød og Trang, der er i de smaa Hjem, rørende Eksempler fra Hverdagslivet, som vistnok i det store og hele passer. Jeg vil heroverfor hævde, at det er ikke blot i Tiden fra den 1. til den 25. December, der er Nød og Trang i vort Samfund, ja, jeg vil hævde, at det er ikke en Gang det Tidspunkt, der er mest Nød og Trang. Nej, det Tidspunkt, da der er mest Nød og Trang, og da Hjælpekassen i ganske særlig Grad har sin Opgave, er netop i Maanederne efter Jul, navnlig i Februar og Marts, naar Smaafolks Hjem Vinteren igennem er blevet ribbet; saa er det, Nøden er skrigende, saa er det, der trænges til Hjælp; men paa det Tidspunkt ser man aldrig i de konservative Blade nogen som helst Interesse for Nøden og Trangen i Samfundet, for saa er der ingen Spekulationsmuligheder paa det Omraade.

Jeg erindrer ogsaa særdeles vel, at da vi i Fjor vedtog Forslaget om en Forhøjelse af det lovmæssige Tilskud til Hjælpekassehjælpen, blev der af den konservative Ordfører med en Kynisme, som jeg, der har Respekt for Kristendommen, i hvert Fald ikke vil kalde kristelig, henstillet til Ministeren at